

HÄSLEHOLMS

-VARU A.-BOL-

Allt i byggnadsbranschen

Leveranser från egna sågverk och hyvlerier

Vad **OASEN** är för beduinen är

MARKETENTERIET

för soldaten

Gott bröd

Gott kaffe

Kvalitetsvaror

NILS HEIME

Aktiebolag

Trävaror en gros och export

Telefon 270 20, 270 21, 157 60, 326 23, 158 00

Malmö

Aktiebolaget

LIGNITVERKEN

SÄVSJÖ

Trämjöl för alla användningsområden

Export - Import

Tel. 167 och 436

Årets bästa

RADIO

Band- och Skivspelare

Gör oss ett besök! Köp sedan vad som passar

Eder personliga smak.

Lindberghs Elektriska

Röingegatan - Tel. 327

Klickar klockan?

gå till

LINDBECK & Co

NILS AHLQUIST

URMAKERIAFFÄR

Röingegatan 8

Tel. 404

Arkivexemplar

SNAPP- HANEN

Nr 1 - 1893

116 årg.

Pris 2 kr.

SNAPPHANEN

Tidskrift
för

Kungl Skånska Trängregementets
Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare: Kapten B. Brunby
Ekonomichef: Fanjunkare P. Liedholm
Annonchef: Fanjunkare L. Lundgårdh

Annonspriser:

Helasida	200 kr
Halvasida	100 ..
Kvartasida	50 ..
Attondelssida	25 ..
Sextondelssida	15 ..

Postgiro 7 65 71

Nr 2 Argång 11

30/8 1953

Njut

Holmers
Läckra
Wienerbröd

Levereras till såväl
MARKETENTERIET
som
SOLDATHEMMET

Telefon 2540

Klockan är rund
Kom och bliv kund

hos

LINDBECK & Co

NILS AHLQUIST

URMAKERIAFFÄR

Rödingegatan 8

Tel. 494

VÄSTRA GÖINGE HÄRADS SPARBANK

Stiftad 1841 HÄSSLEHOLM Telefon 62

Gottgör högsta gällande ränta
å insatta medel

Daglig expedition kl. 9.30—13.00

Nils Heime

Aktiebolag

Trävaror en gros och export

Telefon 270 20, 270 21, 157 60, 326 23, 152 00

Malmö

BENGTSSONS JÄRNHANDEL

Advokatfirman

Stjernerdahl & Wikborn

Agne Wikborn
Gösta Henrikz

Ledamöter av Sv. Advokatsamfund

RÄTTEGÅNGAR . BOUTREDNINGAR
INKASSERINGAR . AUKTIONER

Frykholmög. 5

Hässleholm

Tel. växel 1800

SNAPPHANEN

TIDSKRIFT FOR KUNGL SKÅNSKA TRÅNGREGEMENTETS KAMRATFÖRENING

SKÅNSKA TRÅNGARE!

Aterigen skola vi samlas till "Regementets dag". I år kanske den rubriken är litet för pretentiös, när man tänker på vad vi kunna bjuda på här på regementet. Uppvisningarna få nämligen i år icke samma omfattning som tidigare. Det tar nämligen sin rundliga tid att öva in något så att det kan ge åskådarna en god bild trots kort uppvisningstid och begränsat utrymme. I år skulle vi alltså mer lägga det hela på ett anförvartars, vänners och kamratföreningsmedlemmars besök än på förevisning av bilder från strids- och underhållsverksamheten. Vi hoppas att den omväxlingen icke minskar intresset för ett besök vid regementet. Ett specialregemente som vårt har stort rekryteringsområde. Vi ha därför icke riktigt samma förutsättningar som ett landskapsregemente att kunna gå ut i någon del av rekryteringsområdet för att där avhålla regementets dag. Vår tjänst är också sådan att vi ofta måste ha våra övningar på andra delar av i varje fall Skåne och Småland. "Fördettingarna" torde väl också anse att det är roligast att få komma och titta på det gamla kasernområdet, när de göra sin resa till "Regementets Dag", roligare än att söka upp regementet någonstans ute i bygderna. Tag alltså icke med för stora pretentioner men väl ett gott humör och välkomna hit till Skånska trängregementet.

Omslagsbilden: Främste soldat vid 1. kompaniet vpl korpral Edénfur mottager ur regementschefens hand kamratföreningens hederstecken, miniatyrffanan.

Nordiska kamratmötet i Oslo den 12.—14.juni 1953

Gardeschefen, oberstlöjtnant Petersen hälsar deltagarna välkomna till Husebyleiren.

Turen hade nu kommit till Norge att ordna det fjärde nordiska kamratmötet. I strålände midsommarväder anlände vi (det var fanjunkare T. Tullberg och jag som hade fått äran att representera vår kamratförening) på morgonen till det vackra Oslo, där våra norska värdar tog emot oss. Redan på Östhangården fick vi bevis för huru Norges folk hedrar sina under orosåren stupade landsmän. NSB hade uppsatt en större kopparplatta med namn på samtliga järnvägsmän som stupat på sin post. Plattan var flankerad av två brinnande facklor. Med bilar gick färden till Husebyleiren (Gardeskaseren), där inkvartering ordnats för oss samtliga deltagare. Ovanför ingången till kaseren var av blommor och löv uppsatt en girland med ordet Velkommen. Efter en välsmakande frukost var det uppställning vid en minnesstaty inom förläggningen. Här mottog gardeschefen oberstlöjtnant Petersen deltagarna och hälsade oss välkomna till Husebyleiren. Kransar nedlades vid statyn av amiral Giron för Sveriges militära kamratföreningar och hofjägmaster J. Dinesen för Danske Soldatforeningers Landsraad. Efter att ha intagit formiddagsmat i Oslo Handelsstrand var det kl 1430 samling på borggården vid rådhuset för marsch till Oslo domkirke. Mängder av fanor plockades fram, och vi var mycket stolta över vår fana som nu för första gången vajade i en uppmarsch med så festlig inramning. Oslos innevånare mötte mangrant upp och visade stort intresse för fanparaden. Med en större pa-

radklädd militärmusikkår i täten och gatorna kantade av stora folkmassor marscherade vi till Domkirken, där predikan hölls av fältpräster Ulltveit och Lars Bakke Asbjørnsen. När denna högtidliga gudstjänst var slut, blev det marsch till Rådhuset för öppnandet av det fjärde Nordiska kamratmötet. Rådhuset var en ny pampig byggnad med sina vita marmorgolv och förnäma målningar. Norges Soldatförbunds högste beskyddare kronprins Olav var förhindrad att närvara, liksom deras president och allt i allo Chr. Solheim, som några dagar tidigare hade blivit svårt sjuk.

Mötet öppnades med att 2. divisjons musikkorps (40 man) spelade, varefter tal hölls av kommunordf. B. Bull, vicepresidenten i Norges Soldatförbund Th. Eriksen, hofjägmaster J. Dinesen, Danmark, samt amiralerna Giron, Sverige och E. C. Danielsen, Norge. Musikkåren spelade de tre ländernas nationalsånger och den högtidliga öppningsakten var över. I rådhusets festsal var vi sedan Oslo kommuns gäster till en lunch under angenäma former. Resten av dygnet tillbragtes på så sätt att vi blevo av våra norska värdar bjudna till deras hem och uppdelades sålunda på många håll. Vi från T 4, en norsk major jämte två danska infanterister hamnade hos en banktjänstemannafamilj, där kvällen förflöt under kamratliga och trevliga former.

Nästa dag, den 13., blev det efter frukost kl 0810 avresa med 4 bussar under eskort av paradklädd militärpolis i jeep, den 6 mil långa, vackra vägen till Norges största militärförläggning Trandum, även den liksom Husebyleiren uppbyggd av tyskarna. Här blevo vi högtidligt mottagna av plasskommendanten Oberst S. Hermansen, vilken efter ett hälsningsanförande gav en orientering om förhållandena och sade bl a att "fotografering är strängeligen förbjuden men tillstånd kan lämnas av plasskommendanten, och då jag är nämnda person ger jag mitt tillstånd därtill." Detta tillstånd använde jag mig omgående av. Efter en exercisuppvisning av hög klass blev det marsch till en minnesplats i Trandumskogen, där tyskarna begravt 193 offer, bestående av normän, engelsmän och ryssar. På platsen var rest ett större träkors, som senare, när medel därtill anslagits, skall ersättas av en minnessten. För Sveriges militära kamratföreningar talade amiral Giron och nedlade en krans. Hofjägmaster J. Dinesen talade för Danske Soldatforeningers Landsraad och nedlade en bukkett röda och vita blommor. Vidare talade major Munthe Kaas, Norge. Så blev det

marsch genom den täta granskogen till en höjd med namnet Hveimshøga. Värmen var pressande och törsten stor, så de vattenkannor som utsattes uppskattades. Här fick major Prytz soldater visa vad de norska stridsvagnarna kunde användas till. En lång rad stridsvagnar, me o d av olika modeller körde utför stora stup och uppför branta grusböjder. Representanterna från P 2 behövde inte känna sig besvikna över att de inte kunde vara med på regementets dag hemma. Som avslutning fick vi se ett vitmålat "körety", som efter sin klättring körde ut i en sjö, där den flöt omkring som en finare motorbåt.

När tyskarna lämnat landet började det norska försvaret på allvar att byggas upp även i Trandumskogen. Tre nya stora kaserner med matsal är i dagarna färdiga och flera kaserner jämte bostäder skall byggas. De nya kasernerna demonstrerades av oberst Hermansen, fina logement med plats för sex man jämte lektionssalar och dagrum. Det vi svenskar saknade var våra numera förnäma tvättrum med dusch. Vi fingo den höga äran att inviga den nya matsalen med suppelåpskaus og kaffe. Oberst Hermansen omtalade i sin välkomsthälsning till matsalen, att vi voro de första som utspisades där. Inspektören för kavalleriet oberst Gedde, som dagen till ära gästade Trandum, anförde bl a i sitt tal om allvar i försvaret, att försvaret måste för att kunna bestå ha sina soldatföreningar som en sammanhållande länk. Danska Orlogsförbundet överlämnade en plakett med ett infällt ankare. Jag ansåg att det inte var endast ett fåtal danska örlogsmän som skulle ha äran av att ha minnesmärke på den fina matsalens tomma väggar utan samtliga deltagande kamratföreningar. Därför väckte jag ett förslag om en insamling till ett minnesmärke. Förslaget väckte stort bifall och insamlingsresultatet blev över 300 kronor. Oberst Hermansen tackade för gåvan och sade att detta skall bliva ett kärt minne som erinrar de norska soldater, som utspisades här, om det 4. Nordiska soldatmötet och att en nordisk samverkan finnes av kamratföreningar. Sedan även Norges Soldatförbunds representant tackat för gåvan var det tid för hemfärd. Under hemfärden passerade vi genom flygfältet.

Kl 2000 var det bankett på Frimurarlogen, där även Oslos ledande män voro närvarande. Bland de många talarna där kan nämnas statssekreteraren i försvarsdepartementet, som talade över mottot En gång soldat — Alltid soldat. Amiral Giron överlämnade från Sveriges militära kamratföreningar efter sitt tal till vice presidenten i Norges Soldatförbund en tavia, vari samtliga svenska kamratföreningsnålar voro insatta. För de Danske Soldatforeningers Landsraad överlämnade hofjägmaster J. Dinesen en vas. Så lämnade

Skånska Trängare i Hälsingborg!

För drygt ett år sedan bildades en Trängkamratförening i Hälsingborg, där medlemmarna två gånger om året samlas till trevliga och gemytliga sammankomster. Du, som åter vill träffa dina kamrater eller stifta närmare bekantskap med andra årgångar skånska trängare, sök upp någon representant av styrelsen. Ring 247 06. 252 12.

Hälsingborgsavdelningens styrelse:

Ordf.: Carl Arthur Rittinge, Södergatan 86, Hälsingborg.

Sekr.: Göte Dahl, Römöllegatan 69, Hälsingborg.

Kassör: Bertil Larsson, Drottninggatan 143 b, Hälsingborg.

Bliv medlem i den lokala kamratföreningen!

vi Frimurarlogen för en promenad på Karl Johanagatan, varefter vi tog tunnelbanan hem till Gardesförläggningen, och en angenäm dag var ett minne blott.

Söndagen den 14. var avslutning på de givande dagarna i Oslo. Frukost serverades kl 1100, varvid lottorna avtäckades i matsalen. Det lyckades oss även att få tag på gardeschefen för att tacka honom för hans välordnade förläggning och den goda mat vi erhållit samt det goda förhållande som hela tiden varit rådande. Så bar det med buss ut på en "sightseeing" i Oslo till Akershus fästning. Vi rastade på en stor höjd med namn Ekeberg med en förtjusande utsikt över hela Oslo, som dagen till ära visade sitt bästa leende. Framkomna till Akershus avlämnades vi till kommandanten oberstlöjtnant Hassel vid en minnessten med inskription "De kjempet, De falt — De gav oss allt". För Sveriges militära kamratföreningar talade överste Cavalli och nedlade en krans. Hofjägmaster J. Dinesen talade för Danske Soldatforeningers Landsraad och nedlade en bukkett röda och vita blommor. Det från 1300-talet väl bevarade slottet med slottskyrka väckte allmän beundran, då vi från sal till sal av välorienterad ciceron blevo visade omkring där. Färden ställdes sedan till restaurang Kongen, där en välsmakande lunch serverades. Tal hölls av hrr Cavalli och Dinesen, som tackade våra norska värdar för de angenäma och välordnade dagarna i Oslo. De kraftiga hurraropen fick vara avskedessalut på det hela.

Till slut vill jag gärna till kamratföreningens medlemmar framföra hälsningar från Norska Soldatförbundet och Gardesoldaterna, och hoppas att detta nu avslutade kamratmöte måtte med-

Militärparaden på Champs-Élysées i Paris

Den 14. juli är Frankrikes nationaldag och i tre dygn dansar man på gatorna, dricker vin, slås och trivs, som man endast kan göra i ett land där varje medborgare är individualist. Jag sade slås, eftersom man även brukar passa på att vädra sina politiska känslor den dagen. Denna gång hade kommunisterna fått ihop ca 2000 nordafrikaner på Place de la Nation och detta demonstrationståg urartade så småningom till allmänt slagsmål, vilket resulterade i att 82 poliser sårades, 8 demonstranter dödades och ett 50-tal sårades, allt givetvis så att det var värt ett omnämnande. Detta märktes inte i staden när det hände; staden är stor men dagen därpå kunde man läsa om det i bladen.

På morgonen den 14. har man alltid en stor parad för presidenten på världens flottaste paradgata. Inte ens yankees kunna skryta med en så stilig ram för en parad, trots att de gärna annars ha allting "biggest in the world".

Omkring kl 0700 började folket samlas utmed gatan och kringliggande platser. Concorde var fullsatt redan kl 0800, och 0830 var det fullsatt överallt. Så började diplomatiska kåren anlända i sina bilar, företrädda av mc-ordonnanter i vita hjälmars. Vår egen svenska flagga kom susande på en kylarhuv, och efter hand fylldes hederstribunen av högtids- och paradklädda människor. Kl 0900 anlände republikens president Vincent Auriol och spelet kunde börja.

Denna gång kom paraden huvudsakligen att bestå av en modern motoriserad infanteridivision, den 8. infanteridivisionen med sin chef, general Jacquot, i täten. Dessutom kom mindre avdelningar från skilda truppelag och regementen. Tyvärr saknade man i år Främlingslegionen, som annars är det mest intressanta inslaget i bilden. Orsaken till detta fick man aldrig reda på, trots att det frågades friskt.

Emellertid hade presidenten knappt hunnit att sätta sig, förrän de franska reoplanen rusade över publikens huvud och därmed var paraden inledd och marken började darra under den motoriserade divisionen. Det skulle föra för långt att gå in på alla detaljer utan vi få nöja oss med några exempel tagna i högen av allt det sevärda. Först kan kanske nämnas att all materiel i den motoriserade divisionen är kommen från landets egna vapensmedjor utom Pattonstridsvagnarna på 44 ton. De tillhörde 501. strvreg. Efter denna larmande motoriserade del av paraden följde så fotjägarna (chasseurs à pieds), livligt applåderade av åskådarna. Jägarna marscherade i den lätta och snabba takt, som är typisk för franska infanteriet. I apseten för

jägarna marscherade deras musikkår. Samtliga ha trumpeter och musiken består av ungefär 40 man. Sedan kom alpjägarna i sina vita snödräkter och med vitmålad skidor på axeln. De gå aldeles ljudlöst på sina mjuka sulor och fick också sina applåder. De hade sina bevakningshundar med sig och dessa gick i täten. Så följde fallskärmsshopparna, eller kanske jägarna är det rätta uttrycket, och efter dessa kom de marockanska jägarna i sina vita turbaner, les goumiers, som de kallas. Ordet goum kommer av ett marockanskt ord, som betyder "en karl, som det går att göra en bra soldat av". Man kan inte finna ett motsvarande ord på svenska utan får omskriva det på så sätt. Les goumiers anses vara det bästa infanteri Frankrike har, legionen möjligen undantagen.

Deras bruna ansikten äro aldeles stela av tradition och god disciplin, och man ser att självförtroendet lyser ur varje ansikte. Bra folk och goda soldater. Les goumiers marscherade med sin maskot, en bagge, i täten.

Så kom militärskolorna, varibland Saint-Cyr, den kända franska militärskolan för skilda vapenslag, tilldrager sig största intresset. De marscherade i sina gammaldags uniformer och gjorde ett vackert intryck. Marinen och flygvapnet hade också ett par avdelningar med i paraden och av dessa fick flottisterna ett särskilt gott mottagande av sina civila kamrater längs gatan. Man får inte glömma att Frankrike är vant vid krig och att var och en utmed paraden är en fackman i smått eller stort och kan uppskatta en god prestation. Man kan se och höra, att krigsdeltagare och särskilt då invalider från kriget, som ha särskilt anvisade platser utmed gatan, livligt kritisera och jämföra de olika avdelningarnas sätt att defilera. Man kan höra vem som tjänstgjort som infanterist och vem som varit i pansarvapnet o s v. Det är ett livligt diskuterande och gestikulerande i publiken.

Nåväl. Som avslutning på det hela kom två uppskattade inslag, två förband till häst. Först kom la Garde républicaine de Paris à cheval, d v s gardeskavallerier till häst med kyrträsser. Hästsvansar svajade på de napoleonska hjälmarna. Sablarna var dragna och stilen på truppen var förstklassig. De motsvara på sitt sätt The Household Cavalry i London, och frågan är vilket förband som gör det bästa intrycket, om man jämför de två. Efter detta parisiska gardeskavalleri kom som sista förband 7. groupement de spahis de Senlis, d v s det arabiska kavalleriet i sina vita burnus, på svenaka kanske slängkappor, över axlarna. Sablarna

Fortf. å sid. 19

Motorcykeluppvisning

Lördagen den 13. juni var 1500 lottor från hela landet samlade i Lund till det s k Rikslottamötet. I det omfattande programmet ingick bl a föreläsning av vissa förband inom I. milö. T 4 deltog med en bataljensförbandsplats och en motorcykelavd. Den senare beordrades av regementschefen ur plutonchefskolan trafik tjänst. Avdelningen kom att bestå av 24 man och uppgiften var att under ca 15 min genomföra en motorcykeluppvisning med tyngdpunkten lagd på disciplin och precision. Programmet bestod av två avdelningar — en med kadrijkörning och en med balanskörning. Akrobatik såsom hopp över bänkar, körning över lastbil m m förekom inte av den anledningen, att uppvisningen skulle ge åskådarna en uppfattning om hur viss del av utbildningen av motorcykelförare bedrivs och hur långt körskickligheten på kort tid kan uppövas.

Tiden för träning blev kort — ungefär en vecka. Uppgiften var emellertid mycket roande och inspirerande, vilket bidrog till att göra arbetet lätt. För inlärande av programmet förfogade vi över två till fyra timmar per dag. Då vi just hade värmebölja i Hässleholm och i synnerhet på körplan, måste träningen till stor del förläggas till kvällarna. För att hedra Rikslottamötets hedersgäst — H. M. Drottningen — skulle programmet avslutas med ett stort L. Med denna bokstav ville vi även hylla lottorna och staden Lund. Det förefaller inte vara svårt att bilda denna formation, men i det fallet hade vi tyvärr misstagit oss.

Torsdagen den 11. juni inspekterade regementschefen. Det är överdrift att påstå, att den uppvisningen gick bra. Två dagar återstod att bättra på det som brast. Alla visste, vad det gällde. Inga halvmesyurer. Det måste lyckas.

Fredagen den 12. juni öppnades i Jonstorp en försvarsutställning, och där skulle vi få visa upp vad vi kunde. Det var alltså generalrepetitionen. Planen, där uppvisningen skulle ske, var mycket ojämn, och frågan var, om cyklarna skulle hålla. Avdelningen hann knappt komma in på planen, förrän en växelåda skakade sönder, och där stod en cykel med en mycket förvånad förare mitt på plan. Men den gossen var inte rådvill. Snabb som blixten sprang han ut och hämtade en reservmaskin, och in kom han ännu fortare. En annan pojke råkade trycka i bensinkranen, och resultatet låt ju inte vänta på sig. Vad skall man säga om

en sådan generalrepetition? Det påstås ju, att det är bra med en dålig sådan.

Nästa dag var vi i Lund. Motorcykeluppvisningen skulle gå som sista nummer i programmet. Förmiddagen användes till träning. På slaget kl 1600 anlände H. M. Drottningen, och åskådarplatserna var då fullbesatta. Militäruppvisningen flöt fram med stor precision och tiden för vårt framträdande närmade sig. Spänningen låg i luften, men den släppte totalt, då speakern kommanderade: "Starta motorerna", och in körde alla 24 mc. Det var en magnifik syn dessa 24 förare i sina bländvita overalla, vita och blå hjälmars och välputsade motorcyklar. Vad var det som hänt med avdelningen? Aldrig hade jag sett den så sammanbiten, så perfekt i hållningen — så strong! De kraftiga applåder som följde på uppvisningen visade, att publiken uppskattade pojkarnas prestationer.

Det är kanske barockt att lägga så mycket dyrbar utbildningstid på en sådan uppvisning, men den tiden var trots allt väl använd. Den som inte skötte sin motorcykel väl, kunde vara övertygad om, att den inte höll programmet igenom — *materielvärden*. Ingen ville heller se smutsig och ovärdad ut — *putsen, inre tjänsten*. Ingen ville heller vara sämre än den andra i förmågan att manövrera — *körskickligheten*. Det var inte den enskilda prestationen, som här belönades, utan här var alla och måste alla vara ett — *lagandan*. Det viktigaste var emellertid, att vi nu måste ägna oss åt något, som inte tillhör den dagliga rutinen. Det var något nytt. Tiden var kort och för att lyckas måste alla ha — *den rätta viljan*. Utbildningen kunde sedan fortsättas med nya krafter och stegrat självförtroende.

Militärparaden på Champs-Élysées i Paris

Den 14. juli är Frankrikes nationaldag och i tre dygn dansar man på gatorna, dricker vin, slås och trivs, som man endast kan göra i ett land där varje medborgare är individualist. Jag sade slås, eftersom man även brukar passa på att vädra sina politiska känslor den dagen. Denna gång hade kommunisterna fått ihop ca 2000 nordafrikaner på Place de la Nation och detta demonstrationståg urartade så småningom till allmänt slagsmål, vilket resulterade i att 82 poliser sårades, 8 demonstranter dödades och ett 50-tal sårades, allt givetvis så att det var värt ett omnämnande. Detta märktes inte i staden när det häände; staden är stor men dagen därpå kunde man läsa om det i bladen.

På morgonen den 14. har man alltid en stor parad för presidenten på världens flottaste paradgata. Inte ens yankees kunna skryta med en så stilig ram för en parad, trots att de gärna annars ha allting "biggest in the world".

Omkring kl 0700 började folket samlas utmed gatan och kringliggande platser. Concorde var fullsatt redan kl 0800, och 0830 var det fullsatt överallt. Så började diplomatiska kåren anlända i sina bilar, företända av mc-ordonnanser i vita hjälmars. Vår egen svenska flagga kom susande på en kylarhuv, och efter hand fylldes hederstribunen av högtids- och paradklädda människor. Kl 0900 anlände republikens president Vincent Auriol och spelet kunde börja.

Denna gång kom paraden huvudsakligen att bestå av en modern motoriserad infanteridivision, den 8. infanteridivisionen med sin chef, general Jacquot, i täten. Dessutom kom mindre avdelningar från skilda truppelag och regementen. Tyvärr saknade man i år Främlingslegionen, som annars är det mest intressanta inslaget i bilden. Orsaken till detta fick man aldrig reda på, trots att det frågades friskt.

Emellertid hade presidenten knappt hunnit att sätta sig, förrän de franska reoplanen rusade över publikens huvud och därmed var paraden inledd och marken började darra under den motoriserade divisionen. Det skulle föra för långt att gå in på alla detaljer utan vi få nöja oss med några exempel tagna i högen av allt det sevärda. Först kan kanske nämnas att all materiel i den motoriserade divisionen är kommen från landets egna vapensmedjor utom Pattonstridsvagnarna på 44 ton. De tillhörde 501. strvreg. Efter denna larmande motoriserade del av paraden följde så fotjägarna (chassours à pieds), livligt applåderade av åskådarna. Jägarna marscherade i den lätta och snabba takt, som är typisk för franska infanteriet. I apseten för

jägarna marscherade deras musikkår. Samtliga ha trumpeter och musiken består av ungefär 40 man. Sedan kom alpjägarna i sina vita snödräkter och med vitmålad skidor på axeln. De gå alldeles ljudlöst på sina mjuka sulor och fick också sina applåder. De hade sina bevakningshundar med sig och dessa gick i täten. Så följde fallskärshopparna, eller kanske jägarna är det rätta uttrycket, och efter dessa kom de marockanska jägarna i sina vita turbaner, les gomisiers, som de kallas. Ordet gomisier kommer av ett marockanskt ord, som betyder "en karl, som det går att göra en bra soldat av". Man kan inte finna ett motsvarande ord på svenska utan får omskriva det på så sätt. Les gomisiers anses vara det bästa infanteri Frankrike har, legionen möjliggen undantagen.

Deras bruna ansikten äro alldeles stela av tradition och god disciplin, och man ser att självförtroendet lyser ur varje ansikte. Bra folk och goda soldater. Les gomisiers marscherade med sin maskot, en bagge, i täten.

Så kom militärskolorna, varibland Saint-Cyr, den kända franska militärskolan för skilda vapenslag, tilldrager sig största intresset. De marscherade i sina gammaldags uniformer och gjorde ett vackert intryck. Marinen och flygvapnet hade också ett par avdelningar med i paraden och av dessa fick flottisterna ett särskilt gott mottagande av sina civila kamrater längs gatan. Man får inte glömma att Frankrike är vant vid krig och att var och en utmed paraden är en fackman i smått eller stort och kan uppskatta en god prestation. Man kan se och höra, att krigsdeltagare och särskilt då invalider från kriget, som ha särskilt anvisade platser utmed gatan, livligt kritisera och jämföra de olika avdelningarnas sätt att defilera. Man kan höra vem som tjänstgjort som infanterist och vem som varit i pansarvapnet o s v. Det är ett livligt diskuterande och gestikulerande i publiken.

Näval. Som avslutning på det hela kom två uppskattade inslag, två förband till häst. Först kom la Garde républicaine de Paris à cheval, d v s gardeskavallerier till häst med kyrrässer. Hästsvansar svajade på de napoleonska hjälmarna. Sjablarna var dragna och stilen på truppen var förstklassig. De motsvara på sitt sätt The Household Cavalry i London, och frågan är vilket förband som gör det bästa intrycket, om man jämför de två. Efter detta parisiska gardeskavalleri kom som sista förband 7. groupement de spahis de Senlis, d v s det arabiska kavalleriet i sina vita burnus, på svenaka kanske slängkappor, över axlarna. Sjablarna

Fortf. å sid. 19

Motorcykeluppvisning

Lördagen den 13. juni var 1500 lottor från hela landet samlade i Lund till det s k Rikslottamötet. I det omfattande programmet ingick bl a föreläsning av vissa förband inom I. milo. T 4 deltog med en bataljonsförbandsplats och en motorcykelavd. Den senare beordrades av regementschefen ur plutonchefskolan trafikjänst. Avdelningen kom att bestå av 24 man och uppgiften var att under ca 15 min genomföra en motorcykeluppvisning med tyngdpunkten lagd på disciplin och precision. Programmet bestod av två avdelningar — en med kadrijkörning och en med balanskörning. Akrobatik såsom hopp över bänkar, körning över lastbil m m förekom inte av den anledningen, att uppvisningen skulle ge åskådarna en uppfattning om hur viss del av utbildningen av motorcykelförare bedrivs och hur långt körskickligheten på kort tid kan uppövas.

Tiden för träning blev kort — ungefär en vecka. Uppgiften var emellertid mycket roande och inspirerande, vilket bidrog till att göra arbetet lätt. För inlärande av programmet förfogade vi över två till fyra timmar per dag. Då vi just hade värmebölja i Hässeholm och i synnerhet på körplan, måste träningen till stor del förläggas till kvällarna. För att hedra Rikslottamötets hedersgäst — H. M. Drottningen — skulle programmet avslutas med ett stort L. Med denna bokstav ville vi även hylla lottorna och staden Lund. Det förefaller inte vara svårt att bilda denna formation, men i det fallet hade vi tyvärr misstagit oss.

Torsdagen den 11. juni inspekterade regementschefen. Det är överdrift att påstå, att den uppvisningen gick bra. Två dagar återstod att bättra på det som brast. Alla visste, vad det gällde. Inga halvmesyurer. Det måste lyckas.

Fredagen den 12. juni öppnades i Jonstorp en försvarsutställning, och där skulle vi få visa upp vad vi kunde. Det var alltså generalrepetitionen. Planen, där uppvisningen skulle ske, var mycket ojämn, och frågan var, om cyklarna skulle hålla. Avdelningen hann knappt komma in på planen, förrän en växelåda skakade sönder, och där stod en cykel med en mycket förvånad förare mitt på plan. Men den gossen var inte rådvill. Snabb som blixten sprang han ut och hämtade en reservmaskin, och in kom han ännu fortare. En annan pojke råkade trycka in bensinkranen, och resultatet lät ju inte vänta på sig. Vad skall man säga om

en sådan generalrepetition? Det påstås ju, att det är bra med en dålig sådan.

Nästa dag var vi i Lund. Motorcykeluppvisningen skulle gå som sista nummer i programmet. Förmiddagen användes till träning. På slaget kl 1600 anlände H. M. Drottningen, och åskådarplatserna var då fullbesatta. Militäruppvisningen flöt fram med stor precision och tiden för vårt framträdande närmade sig. Spänningen låg i luften, men den släppte totalt, då speakern kommanderade: "Starta motorerna", och in körde alla 24 mc. Det var en magnifik syn dessa 24 förare i sina bländvita overalla, vita och blå hjälmars och välputsade motorcyklar. Vad var det som hänt med avdelningen? Aldrig hade jag sett den så sammanbiten, så perfekt i hållningen — så strong! De kraftiga applåder som följde på uppvisningen visade, att publiken uppskattade pojkarnas prestationer.

Det är kanske barockt att lägga så mycket dyrbar utbildningstid på en sådan uppvisning, men den tiden var trots allt väl använd. Den som inte skötte sin motorcykel väl, kunde vara övertygad om, att den inte höll programmet igenom — *materielvården*. Ingen ville heller se smutsig och ovårdad ut — *putsen, inre tjänsten*. Ingen ville heller vara sämre än den andra i förmågan att manövrera — *körskickligheten*. Det var inte den enskilda prestationen, som här belönades, utan här var alla och måste alla vara ett — *lagandan*. Det viktigaste var emellertid, att vi nu måste ägna oss åt något, som inte tillhör den dagliga rutinen. Det var något nytt. Tiden var kort och för att lyckas måste alla ha — *den rätta viljan*. Utbildningen kunde sedan fortsättas med nya krafter och stegrat självförtroende.

Djävulsmarschen

Hjultraktorns väg in i den militära organisationen har varit både knagglig och törnbeströdd. Oviljan mot hjultraktorn som hästens efterträdare har varit djupt rotad och endast långvariga och omfattande försök har lyckats övertyga vedersakarna om hjultraktorns förträfflighet. Otaliga svårigheter har tornat upp sig, och personal såväl som materiel har många gånger frestats till det otroliga. Strapatserna har ibland varit enorma, och att en försökskörning lever kvar som "Djävulsmarschen" säger en hel del om de hårda törnar, som tagits för att skapa något nytt, något bättre.

Med en utvald trupp.

Det är måndagen den 5/3 1951. Klockan är 0630 och solen börjar försiktigt titta fram över horisonten. Den är välkommen att försöka mildra de 20 minusgraderna, som bistert biter i kinderna. Min trupp — utvald bland fyra veckor tidigare inryckta och under intensiva övningar snabbutbildade värnpliktiga — har stoppat i sig sin sammanslagna frukost och låtit några smörgåsar försvinna ner i fickornas värme, där de håller sig lagom mjuka. Traktorerna försedda med olika slag av försöksmateriel har varmkörts, och avdelningen är marschklar. Dagens uppgift synes skälligen enkel: landsvägsmarsch 30 km till utgångsläget, där plogorgan möter, 26 km körning i plogspår och så några mil tillbaka till förläggningen. Ingenting att bäva för. Klockan 0700 går vi från Holm i Medelpad till Gråsjön i närheten av Bräcke. Det märks snart, att solen stämmer vinterkylan litet mildare, ty efter några kilometers körning känns det riktigt angenämt innanför den färskinnsfodrade overallen. Landsvägskörning med hjultraktorer innebär inga sensationer och är mestadels enbart tråkigt. Så blev det nu också. Framme vid mötesplatsen känner sig förarna litet dästa och olustiga. Man vill komma in på spåret för att få igång livsandarna, mjuka upp sig med litet terrängkörning så där före middagen, som fram mot kvällen väntar på pensionatet i Holm. Plogavdelningen har ansatt plogningen, och vi väntar bara på order att gå in. Temperaturen har stigit till behagliga 5 minusgrader och allt är idel solsken, där vi behagligt dásar i plogvallarna längs landsvägen.

Klockan har hunnit bli 0900, när ordern om framåt kommer. Vi kör in på plogspåret. Det ser enbart bra ut. En plogad stig med fast och bra botten, lagom stigningar och nätt med hinder. Kolonnen flyter stadigt framåt. Det går inte särskilt fort, eftersom släpen är tungt lastade och allt vad

motorerna kan prestera av hästkrafter måste tas ut på de lägre växlar. Men framåt går det. En brantare stigning klaras av efter de vanliga svårigheterna. Förarnas bristande rutin kompenseras av ett brinnande intresse och vilja att komma fram. Det är alltid behagligt, när ingenting särskilt händer. Man kan koppla av, bara hänga med. Blir det inte värre än så här, bör tidtabellen kunna hållas. Vi lägger kilometer till kilometer och har snart kommit så nära plogförbandet, att vi vid en rast kan höra de tunga maskinernas ettrigt arbetande motorer. Snödjupet håller sig vid 80—90 cm, så det vill rejäla don till för att göra en för hjultraktorerna framkomlig väg. Skogen börjar glesna, och de högstammiga granarna avlösas av vresig, småvuxen skog. Vi är ute på en myr, Norrlands förbannelse när det gäller terrängkörning. Det går emellertid bra till en början, och jag hoppas, att tjälen skall vara tillräckligt djup för att med säkerhet bära. Men inte alltid går det som man hoppas. I ett motlut gräver en hjultraktor ner sig och lägger sig platt på buken med hjulen snurrande fritt utan möjligheter att få fäste. Vi ordnar en efterföljande traktor för dragning bakåt, gräver undan för den som sitter fast, faller några av de ynkliga tallar som finns, lyfter släpkärran och lägger kavel för den samt fyller igen de djupa spår som blivit, innan traktorn definitivt lade sig tillrätta. Ett omfattande jobb, som tar sin grundliga tid. Nåja, det är ju ingenting att hänga upp sig på. Personalen jobbar för allt vad tygen håller och det är äntligen klart att försöka dra loss. Dragkättingen sträcker och de tjugo hästarna i Volvo-traktorn lägger sig i selen. Med spänning ser vi, hur haveristen sakta men säkert kommer bakåt. Det tycks gå helt efter ritningarna. Trodde jag. Den dragande traktorns hjul spinner till, sliter hål på det tjälade lagret, sjunker och så ligger även den traktorn på buken. Vad värre är — vattnet forsar upp ur hålen och snart står vi mitt i en mindre sjö med decimeterdjupt vätt, kallt vatten. Det behövs inte några längre undersökningar för att konstatera, att vidare bärgningsförsök med vår egen materiel måste misslyckas. Vi får låta till bandtraktorerna, som vi inte har så långt före oss. Jag skickar en löpare framöver med begäran om bärgningshjälp, och under tiden gör vi vad göras kan för att underlätta bärgningen. Mera träd faller, kavlar lägges, hjulen lyfts och pallas under. Vi skulle egentligen behöva rekvirera marin hjälp i form av dykare eller ubåt, ty nu har vi vatten runt om oss till knähöjd. Det började dessutom bli kyligare. Klockan har hunnit bli 15 och solen da-

lar ner bortom trädtopparna. Jag tittar på termometern, som jag alltid vid sådana här tillfällen bär i mössan och konstaterar, att kylvärdet sjunkit till 10 minusgrader. Men vi känner ännu inte så mycket av kylan. Arbetet värmer. Humöret är det inget fel på, och då skall det mycket till, innan källden kan göra sig gällande. Efter en stund kommer en Caterpillar D-4 till vår undsättning. Nu skall det inte stå länge på, förrän vi är uppe på fast mark igen. Vi placerar D-4:an på backkrönet, efter att dessförinnan ha gjort ett kringgångspår, drar ut vinschviren och kopplar den. Det forsar kring traktorkylaren likt bogen på ett fartyg när vi spelar hem.

Åter fast mark under hjulen.

Traktor för traktor drar vi över och så har vi då åter fast mark under hjulen. I en hast gör vi upp en eld, får fram torra persedlar, värmer våra frusna fötter och ben och sätter torr på oss. Det känns riktigt skönt. Det står emellertid klart, att vi inte nu skall kunna hinna hem till utsatt tid, varför torrskaftningen får anstå än en stund. Jag hoppas kunna hinna fatt plogtäten, innan vi utspisar. Efter någon kilometer kan jag från en höjd se bandtraktorerna nere på myren och snart har vi hunnit fatt dem. Men där står inte allt rätt till. En Caterpillar D-4 har kört sönder och kan inte repareras på platsen, utan måste lämnas kvar för att bärgas senare. Nå, det var nu inte så farligt, eftersom de återstående tre bandtraktorerna är tillräckliga. Vi utspisar vår torrskaftning, som nu smakar alldeles utomordentligt och våra tomma magar tar tacksamt emot vad som bjuds.

Solen har dalat ner under horisonten och det skymmer på, när vi efter rasten fortsätter. Vi har nu plogavdelningen omedelbart framför oss. Det känns tryggt, ty en fastkörning kan snart klaras av med vinschhjälp. På ena sidan har vi myren med sin småvuxna skog och på den andra sidan oändlig blockterräng, som tvingar oss följa myrkanten. Vi skall emellertid snart komma in på en basväg tvärs över myren. Rekognoseringar ger vid handen, att myren är dåligt tjälad, varför plogningen måste utföras med största försiktighet. Det går sakta framåt. Termometern har krupit ner till 18 minusgrader och det börjar bita i kinderna. Vi kör etappvis fram med hjultraktorerna. Plogspåret börjar bli sämre och förrådiska hål och stubbar ställer till mindre besvärligheter, som gör att hjultraktorerna snart sacker efter. En av traktorerna kör av luftventilen till ena bakhjulet och ett besvärligt arbete med reparation av skadan gör, att vi blir ytterligare på efterkälken. Ett vätskefylt 28-tumshjul är inte särskilt roligt att handskas med i kylan. Det har dessutom hunnit bli närmökt

och det gör arbetet än svårare. Handpumpningen av ringen görs i omgångar, och på så sätt får varje man litet muskelvärme i kroppen.

Klockan har blivit 20, när vi åter kommer igång, och i skenet från strålkastarna fortsätter vi. Att myren är dåligt tjälad, får vi nu veta av. Bandtraktorerna har här och där skurit ner genom tjälen och gång på gång kör vi fast, dock inte värre, än att vi klarar oss själva, men det tar på krafterna. En rapportkarl från plogtäten gör oss inte gladare till sinnes, när han meddelar, att man kört ner en bandtraktor. Vi kör så fort plogspåret tillåter, fastnar då och då, men kommer loss igen. När vi efter mycket arbete nått plogtäten, möter oss en bedrövlig syn. I vatten upp till avgasröret står en Allis-Chalmers HD-5 och ser olycklig och hjälplös ut.

I vatten till midjehöjd...

All personal sätts in för bärgningen. Stora granar hämtas fram från skogen och i vatten till midjehöjd arbetar vi med att lägga under vraket. Efter två timmars mödosamt slit, lyckas vi med hjälp av de andra bandtraktorerna dra haveristen upp på land igen. Det är nog gott och väl, men skall traktorn kunna fortsätta vidare efter sin djupdykning? Förarna — två av de skickligaste jag sett — arbetar febrilt med motorn och ingenting lämnas åt slumpen, innan något startförsök göres. Med spänning hör vi slutligen startmotorns surr. Ett par rökpuffar ur avgasröret — och motorn startar snällt. Vi drar en lättadens suck och övergår till att tänka på oss själva, där vi står genombiöta till midjan och huttrande i den bitande kylan. Vi gör upp eld, värmer oss och byter till den sista torra omgången vi har med oss.

En ny dag randas. Det har blivit tisdag klockan 0100, och vårt läge är då sannerligen inte särskilt ljusst. Mitt på en dåligt tjälad myr, utan mat, trötta och frusna börjar vi litet till mans undra, hur det hela skall sluta och när det skall sluta. Situationen är prekär. Vi har inget annat val än att fortsätta över myrarna, eftersom terrängen i övrigt är absolut oframkomlig med varje slag av fordon. Rekognosörerna kan inte göra oss särskilt förhoppningsfulla: myren är riskfull. Vi tar risken och fortsätter. Två skidlöpare skickas iväg till den avlägsna bebyggelsen för att skaffa fram mat och varm dryck och en mötesplats överenskommes. Ytterligt försiktigt arbetar vi oss fram. Myren gungar under den hårda belastningen och vilket ögonblick som helst kan det braka igenom. Vi vägar inte ploga rent i spåret, eftersom det ökar riskerna ytterligare, och det gör det till rena eländet för hjultraktorerna. Vid 5-tiden har vi nått gynnsammare terräng och framryckningen går nå-

Fort. & sid. 15

BAKOM KULISSERNA

Vi har denna gång tagit kameran med på en rundtur kring kasern och presenterar här en titt bakom utanverket. Fotograf var vpl korpral 46-6-51 Persson.

En kommer in på regementets område utan pranskas av postens eller vaktchefens argus-t. Här sysslar vaktchefen överfurir Wennerhäll i vaktlokalen med kontroll av en inpasserande.

I köket håller man just på med förberedelser för middagsmålet. Det är fr v fröken Thea Persson, fru Judit Holmer och fröken Rut Lundqvist som håller på med att skära kött.

I "Musikgården" har musikkören funnit en förträfflig fröken. De har flyttat från sina gamla lokaler uppe på vinden i D-kasernen och finner sig nu väl tillrättade i egen "stabiljong". Här pågår repetition med hela orkestern under musikdirektör I. Larssons ledning.

Fröknarna Gerd och Erna Brink samt fru Birgit Nilsson och överfurir Elmén var ivrigt sysselsatta med registreringsarbete, när vi tittade in på personaldetaljen.

Bland staplar av marschkängor finner vi skomakare M. Persson i fullt arbete med skogslagning. Han är en av dem som varit med längst här på regementet och har för övrigt såsom en av ledamöterna av museinämnden energiskt deltagit i förarbetet på regementsmuseet.

Skräddare F. Brink är en av våra allra äldsta trofjänare och har helt nyligen erhållit medaljen "För nit och redlighet i rikets tjänst". Han sitter gärna så här på skräddarens manér nere i sin trivsamma verkstad.

Det här är resultatet av markenteneriets senaste "make up". Utbudsmöjigheten av kiosken har medfört större översikt över mån ihj av varor, vilket anses gynnsamt påverka omsättningen. Vpl korpral Hadenius skymmer tyvärr den söta flicka som egentligen skulle synas i gluggen.

Den här bilden erfordrar väl egentligen ingen förklaring. För dem som eventuellt undrar ska vi emellertid tala om att det är regementets tandläkare Karl-Bertil Wahlström i full fart med tandutdragning. Är det femplus eller sexplus som åker ut?

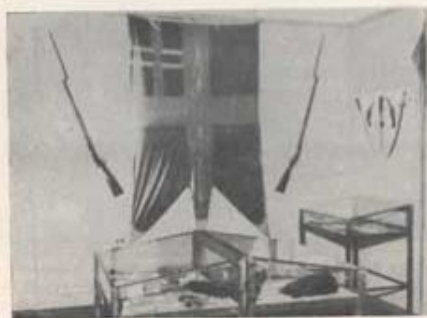
I motorverkstaden är det ständig fart och rusch men tygverkstare G. E. Olsson är mannen som lugnt håller i tyglarna. Här lämnar han anvisningar till bilmekaniker Sture Olsson som sysslar med renavaren till ett gengasaggregat.

I de djupa källarvalven under kasernerna härskar maskinmäst. Mörlar, och så här gör skräddare Sixten Thunander när han ser över skidan i en av de stora paa-

Husmor är en mycket betydelsefull och populär person på ett regemente. Här ger vår husmor fröken Greta Münsting anvisningar om hur fläsket ska styckas till vpl Berg-

Nyförvärv till regementsmuseet

Regementsmuseet, som ju inte är stort mer än ett halvår gammalt, har alltsedan sin start visat sig vara ett lyckosamt företag.

Ett flertal nya donatorer ha uppträtt och intresset hos de talrika besökarna har varit mycket stort. Inneiggande åldersklass och vårens repövningsomgång har besökt museet och föreningar och organisationer har också varit intresserade besökare. Genom hänvändelse till museinämndens ordförande kapten Brunby eller dess sekreterare fanjunkare Lindén har det gått lätt att få komma in på museet. Dessa båda stå också allt framgent till förfogande för dem som äro intresserade av besök på museet.

Och så till nyförvärven. Utöver vad som nämnts i tidigare nummer ha följande donationer mottagits. Vår uppsättning av uniformer har fått en värdefull komplettering genom att fältläkaren *W. Wifelt* och regementsveterinär *U. Wahlberg* ha skänkt sina gamla paraduniformer med allt vad därtill hör. Likaså har även en gammal trängare, juvelerare *Joh. Schurmann* i Landskrona skänkt sin uniform, som han i början av seklet burit som värnpliktig vid Wendes trängbataljons 1. kompani. Han har även överlämnat ett par exemplar av den då vid T 4 spridda tidningen "Trängsoldaten". Andra exemplar av denna vår Snapphanens föregångare ha vi erhållit av målare *Emil Öberg*, T 4 samt kamrer *Gösta Olsson*, Malmö.

Gamla maskinisten vid T 4 *H. Skoglund* har välvilligt skänkt regementet en gammal och mycket värdefull kista. Den har tillhört hans farfar och farfarfar, vilka båda var indelta knektar under Kronobergs regemente. I denna gamla kista ha de förvarat sina uniformer och övrig militär utrustning, som användes på den tiden. Kistan, som farit illa under de sista årtiondena, har omsorgsfullt renoverats av tyghantverkare Johansson efter råd och anvisningar från Kulturhistoriska museet i

Lund. Maskinist Skoglund har även skänkt några unika fotografier från T 4:s första år i Hässleholm.

En god vän till T 4 och därtill trogen granne är teckningslärare *Axel Hörberg*, Stjerneholm. Han har vid flera tillfällen till regementet skänkt av honom själv egenhändigt målade tavlor med motiv från gamla tiders trängtjänst. Ett par av dessa hänger nu också på museet.

Kapten *G. Clemmanson* är också en av museets stora välgörare. Han har skänkt ett flertal gamla uniformer och står tillsammans med borgmästare *W. Simonsson* som donator av museets praktfulla besöksbok, ett mästerverk i bokbinderkonst, utfört av en gammal T 4-soldat, bokbindarmästare *E. Aström* i Malmö. Förvaltare *J. Ortenblad* har utökat sin stora givmildhet genom att skänka ytterligare uniformspersedlar, bl a en hatt m/10 för fanjunkare. En av regementets äldsta i tjänst varande underofficerare, löjtnant *N. Jancke* har överlämnat två st. vackra gamla sablar, som en gång i tiden burits av en släkting, som var hästläkare (gamla tiders benämning på veterinär) vid Upplands regemente. Av helt nyligen bortgångne översten *Carl Möller* har museet fått mottaga flera värdefulla föremål, uniformspersedlar och fotografier. Av särskilt stort värde överste Möllers personanteckningar av sina officerare, underofficerare och övriga aktiva personal vara. En av överste Möllers söner, kaptenen *Karl Möller*, tjänstgjorde under sina sista år vid T 4. Av hans efterlämnade maka, fru *Maud Möller* har

150-årig kista, som tillhört en gammal soldatsläkt, skänkt av maskinist *H. Skoglund*.

I. komp. på utevecka i Ängelholm

Av löjtnant Bengt Larsson

På morgonen den 10. augusti var det liv och rörelse på I. komp. Befälseleverna höll på med sina förberedelser för uteveckan, som hade börjat samma dag. Var och en hade sitt att göra. Första och andra plutonen voro sysselsatta med sina bilar under det att tredje och fjärde plutonen noggrant kontrollerade sina cyklar. Klockan på gymnastiksalen slog tolv. Förberedelserna voro avslutade. Plutoncheferna hade gjort den sista visitationen.

Marschorder gavs: Komp skall förläggas 1 km öder Ängelholm. *Marschväg*: Hässleholm—Klippan—Kvidinge—Ängelholm. *Djupmarsch*... Ja, så lät det och några minuter senare befann sig kompaniet på väg. Här och var i ledet trampade skäningar. De befann sig på kända vägar. Bakom eller framför dem cyklade norrlänningar. För dem var dessa strakter okända. Men alla körde mot samma mål — Ängelholm — staden — havet — förläggningen.

Varför lägges en utevecka i ett så tidigt skede av utbildningen? Har den någon betydelse?

Soldaten har ända sedan sin inryckning varit förlagd på kasern. Man har under denna tid hunnit ställa vissa krav på honom. Han skall exempelvis hålla sin säng bäddad och snygg. Skåpet, där den personliga utrustningen förvaras, måste vara välordnat. Han har också lärt sig handskas med sina tillhörigheter och förstår att värda dem på rätt sätt. Och inte det minst viktiga är att han under denna tid lärt att känna och att bo tillsammans med sina kamrater. Han har med andra ord bibringats de nödvändiga kunskaperna i allmän ordning med de goda möjligheter en modern kasernförläggning kan erbjuda. Men målet är att lära soldaten att finna sig till rätta under betydligt enklare förhållanden. Skåpets innehåll måste packas i en ränsel och sängen utbytas mot halme eller granrisbädd på marken. Logementet blir ett tält, där utrymmet är minimalt. Men samma

museet bli fått mottaga kapten Möllers officerssabel.

Ytterligare har skänkts ett porträttalbum av gamla underofficerare under överste Palms chefs-tid. Detta var en gäva av dåvarande underofficerskår till den avgående kårchefen. Överstinnan *S. Palm* har skänkt denna värdefulla porträttsamling. Kapten *A. Nordlindh* har skänkt museet en unik polisbricka, som tillhört hans fader, överste *J. Nordlindh* under dennes chefs-tid.

ordning och materielvård krävs för att soldaten skall tåla de påfrestningar landet fordrar av honom. Därför är det nödvändigt att redan i ett tidigt skede av utbildningen utnyttja den vackra och varma årstiden så att den vpl på ett okomplercerat och naturligt sätt växer in i den rätta miljön. Kylan och vitan m fl problem kräver djupare kunskaper.

Ett par timmar före mörkrets inbrott nådde komp slutmålet. Det var en vacker skogsplantering endast ett stenkast från havsstranden. Tältplatserna fördelades och en stund senare låg en hel tältstad väl maskerad under trädskronorna. Litet extra förplägnad i form av kaffe och bullar smakade utmärkt efter förläggningsarbetet, och snart hade alla funnit sina platser i den utbredda halmen.

Kl 0545. Revelj! Den nya dagen hade börjat. Plutonerna ställde upp och avlämnades. En kort terränglöpning i skogen och på sanddynerna följde. Efter denna vidtog tvättning, ett uppfriskande bad, städning av förläggningen och utspisning av I. frukost. Sedan var tiden inne för själva övningarna. Dessa bedrevs på samma sätt som hemma på

Forts. å sid. 18

Från en av föreningens medlemmar ute i landet, redaktör *B. Lundberg* i Linköping har museet fått mottaga en originell instruktionsduk av det slaget som förr i världen var mycket populär men numera är mycket sällsynt.

Till alla dessa givare, som berikat vårt museum på värdefulla föremål, framföres härmed från regementet genom dess museinämnd ett varmt tack.

By.

Frivillig försvarsverksamhet

FRIVILLIG BEFALSUTBILDNING.

Den frivilliga befälsutbildningen står inför en ny säsongstart. I samråd med Fo 14 kommer regementet att i likhet med föregående år anordna de populära lördag-söndagskurserna i motor-, motorreparations-, ammunitions- och sjukvårdstjänst samt en intendenturtrupptjänst. Inryckning sker lördagar kl 1700—1800, då för långväga resande utspisas ett aftonmål, varefter övningarna pågår till kl 2200, oftast i form av teoretiska lektioner, materielgenömgångar etc. Söndagarna ägnas huvudsakligen till praktiska övningar med regementets materiel och fordon. Efter middagsmålet omkr kl 1330 avslutas söndagsövningen och eleverna få räkna sig 12—16 timmar tillgodo för sina repetitions- eller befodringskurser.

Utrustning och biljetter för transporten till och från Hässleholm erhålla eleverna genom den befälsutbildningsförening, som de måste tillhöra i sin hemort för att få delta i denna form av utbildning.

Fyra övningar under hösten beräknas medhinnas. Datum är ännu ej slutgiltigt bestämt men förslag är framlagt för övningar 17/10—18/10, 31/10—1/11, 14/11—15/11 och 28/11—29/11.

Anmälan om deltagande sändes endera direkt till utbavd T 4 eller till utbavd inom det Fo vederbörande tillhör.

Denna form av utbildning vid regementet kan numera jämföras med de lägerkurser som under sommar och vinter anordnas på skilda platser i landet. I T 4:s regi anordnades i samråd med Fo 32—31 under tiden 5/7—18/7 i år en sådan lägerkurs för befäl i motor-, motorreparations- och ammunitionstjänst. Den var förlagd till Tylebäck intill Tylösand, där hallandsförbundet äger ett utmärkt läger.

Övningarna pågick dagligen mellan kl 0730—1100 och 1200—1530, varefter eleverna disponerade tiden för överläsning, övningsförberedelser och bad. Terrängen lämpade sig mycket väl för övningar med motoriserade forband och de flesta praktiska övningarna hölls på den närbelägna Nyårsåsen. Att badstranden hör till Sveriges förnämsta och att nöjen inte saknades på det två

km avlägsna Tylöhus borgade för att eleverna trivdes. Deras tacksambet öven en lyckad kurs frambars till T 4 vid den examensmiddag, som avslutade en sextimmars examensövning 16/7, då 28 till särskild examen anmälda elever godkints för vidarebefordran.

Årets "trängkurs" i Tylebäck var ett försök. Man ville se huruvida trängarna kunde härbärgas i ett förbundsäger med alla fordon och all den övningsmateriel som kursen medförde, utan att den åstadkom markskador etc. Det kunde vi. Inte en enda anmärkning om slarv, markskador m m lämnades efter oss och T 4 är hjärtligt välkomna åter nästa år till Tylebäck, vilket utlovades av hallandsförbundets vice ordförande Rickard Nilsson vid avskedstagandet.

BEHOVER T 4 EN TRÄNGBEFALSFORENING?

Under åren 1946 till 1953, som undertecknad haft tillfället att taga aktiv del av utbildningsarbetet inom den frivilliga befälsutbildningsrörelsen, har jag ej undgått att lägga märke till, att mångt vpl befäl gärna vill delta i övningarna och kurserna men ej infinner sig till dessa. Vid förfrågan varpå detta beror får jag ofta svaret: "Jo, i min hemort finns ingen befälsutbildningsförening och jag får aldrig reda på när kursen är." Då vederbörande hänvisas till närbelägna föreningar, anser han ofta att detta blir så omständigt. Han känner inte till, vem han skall uppsöka för att erhålla kontakt, och följden blir, att han förhåller sig passiv. Efter några år har han tappat sin grad och inställningen till "det militära" blir inte precis bättre för det.

Vad är att göra åt detta? Svaret kan utläsas i nyssnämnde elevs uttalanden. Han visste inte, till vem han skulle vända sig. Det blev så omständigt. Om det vid T 4 fanns en institution med uppgift att handlägga FBU-ärenden rörande det vpl trängbefälet inom t ex I. milo, visste den vpl vart han skulle vända sig. Det blev ej längre så omständigt.

En trängbefälsförening vid T 4 sorterande under Fo 14 och Cfb med en högre officer som ordförande, representant från utbildningsavd som sekreterare och chefsinstruktör, representant från personalavd som registrator samt representant från kassaavd som kassör skulle förmodligen avsevärt öka deltagarantalet i framför allt lördag-söndagsövningarna i motorrep-, am-, trf- och intjänst.

Förslaget är under behandling, och i sinom tid kommer kanske en förfrågan till Eder, käre läsare, om Ni vill ingå som medlem i Skånska träng-

befälsföreningen. Tag då tillfället i akt för att nå kontakt med och delta i de militära övningarna. Är Ni samtidigt medlem i Kamratföreningen är det desto bättre, ty målet för en ev. Trängbefälsförening skulle vara ett ökande av de militära färdigheterna och ett bibehållande av det goda kamratskap som är rådande bland värnpliktigt befäl tillhörande Kungl Skånska trängregementet.

B. R.

SJUKVÅRSKURS FÖR LOTTOR I LJUNGBYHED.

Kanske det kunde intressera med ett par rader från utbildningen av våra kvinnliga medhjälpare i fält på sjukvårdssidan. Enär det över huvud taget är ont om personal för försvaret har man mer och mer fått lita till kvinnlig hjälp på en hel del områden. Under 14 dagar kring midsommar i år anordnades en kurs på husarlägret i Ljungbyhed, och denna kurs avsåg att utbilda lottor till sjukvårdssoldater i fält. Utbildningsprogrammet var i stort sett lika som för manlig personal och var följaktligen mycket tröttsamt för eleverna, vilka voro i en ålder från 17 till 47 år. Det är verkligen värt beröm att, som dessa lottor gjorde, offra sin semester och sin fritid för att resa till Skåne och under 14 dagar slita hårt i den värmebölja som då rådde. Det var arbetstid såväl söndag som vardag och midsommaraftonen och midsommardagen voro även arbetsfyllda. Hur många av läsarna skulle göra detsamma?

Eleverna kommo från Sveriges alla delar, nordligast från Övertorneå och sydligast från en del del trakter i Skåne.

Som utbildningsplats var Ljungbyhed utmärkt, och det enda som fattades var badmöjlighet, kanske en nog så väsentlig sak i värmen men dock inte alldeles nödvändig, enär dusch fanns inom övningsområdet. Instruktörerna på kursen voro från T 4, och det var en smula ovant för en del att ta hand om kvinnlig personal i stället för de gamla vanliga manliga soldaterna i ledet. Det är

Djävulsmarschen.

Forta. fr. sid. 9

got snabbare. Vi när i gryningen den avtalade plats, där mat skall möta. Med hjälp av bensin gör vi med stubbar upp eldar och rastar. Snart somnar en efter en in, men i den bitande kylan — nu 20 grader — har det sina risker, och vi tvingas ruska liv i varandra för att röra på våra domnande lemmar. Själva vägar jag inte somna. Vid elden sätter jag mig på ett vedträ på högkant, nickar till och ramlar till marken, vaknar och går runt och tvingar upp de övriga, försöker hålla kylan borta med åkarbrakor och svikthopp, sätter mig på vedträ igen, somnar, vaknar, hoppar, somnar vaknar. Ett hopplöst företag. Någon mat syns inte komma fram och vi tvingas slutligen vidare.

Det har blivit ljusan dag, när vi fortsätter. Några apelsiner, som jag haft med mig delas upp bland oss alla. Alltid något, men inte mycket att fortsätta på. Vi har kommit upp på fast underlag och plogningen kan fortsättas med större intensitet. Att vara bandtraktorförare är då sannerligen inget latmanagöra, men de gossar vi har med oss här tycks vara särskilt utvalda hårda kämpar. Men även den hårdaste kan mjukna, och vi ser förarna somna till titt som tätt och med ett ryck vakna, när traktorn törnar mot ett hinder. Någon effektiv plogning kan det naturligtvis inte bli under sådana omständigheter och hjultraktorförarna får uppbjuda all sin viljestyrka för att kunna följa i det dåliga spåret. Näja, framåt går det, och slipper vi bara ytterligare bärgningar, skall vi inte klaga. Ännu en myr ligger emellertid mellan oss och den stora busväg, som utgör den sista etappen fram till målet. Kringgångsväg är utesluten och med en stilla förhoppning om att allt skal gå livligt kör vi

givet att tonen kanske fick sänkas en aning och att uttrycken i viss mån kom en smula närmare Akademiens ordlista, men i stort sett gick det hela precis som under vanlig utbildning, och det arbetades hårt. Ett par exempel skulle kanske kunna vara på sin plats. En lördag hade vi tjtjänst med handbår, cbår och lastning i sjtpbil i bettan ute i terrängen intill kl 1130, därefter var det en kort lunch i förläggningen och efter maten startades en orienteringslöpning i samma värme genom ganska svår terräng och över 5 km. Det kanske inte låter så mycket för karlar, som äro tränade, men tänk då på att de flesta voro damer utan någon träning och i allmänhet utan vana att vara ute i terrängen. Alla kommo i mål och ingen kom bort.

Som allmänt omdöme kan konstateras, att den kvinnliga kursen arbetade på ett sätt som var värt allt beröm. Det var roligt att ha hand om så villiga och intresserade elever och utbildningsresultatet var mycket gott.

Kör till IC

Bensin . Oljor . Gummi . Batterier

Motorfolkets Inköpscentral

Tel. 1017

Karlshamn

Åter till Korea

Tack vare regch överste Kellins välvilliga inställning har jag haft förmånen att åter en gång få göra resan till Korea för ny tjänstgöring vid Svenska fältsjukhuset. Kontingenten som jag denna gång kom att tillhöra utgjordes av fem sköterskor och två sjukvårdare.

Resan gick bra och efter diverse mellanlandningar var vi på natten den 10. febr i Japan, närmare bestämt på Hadena, ett av de större flygfälten i närheten av Tokyo. Ett dygns uppehåll gjordes i Tokyo och därefter bar det iväg med ett transportplan till Korea. Den 12. maj 1952 lämnade jag Korea första gången och den 12. febr 1953 landade jag åter på samma plats.

Jag tyckte inte att det hade skett några större förändringar på sjukhuset under den tid jag varit hemma i Sverige, men däremot verkade landet och koreanerna fattigare trots den omfattande hjälp som FN civila organisationer lämnade, men detta är ju nog en naturlig följd av kriget. De första tre veckorna gick jag som sjukvårdare, därefter var jag på motoravdelningen ca en månad för att slutligen bli överflyttad till polisen. Vår egentliga upp-

ut på myren. Vid det laget har en av bandtraktorförarna, en seg och envis smålänning, slocknat, varför jag övertar spakarna. Föraren ligger fastsurrad på bränsletanken, där han i den mest groteska sovställning jag någonsin sett, sover som en stock.

Klockan har blivit 1400, när vi försiktigt sticker ut tåtraktorns plog på myren. Vi har nu varit igång i 32 timmar, och de flesta av oss är nog slut. Vad vi innerligt hoppas inte skulle hända, skedde helt plötsligt. Tåtraktorn försvann ner i myren med vatten över banden. Det såg inte särskilt farligt ut, så vi tog lätt på det och sate en Caterpillar D-7 för med sin vinsch. Som mothåll placerade vi HD-5:an på tvärens och förankrade D-7:an där. Försiktigt spelade vi hem med D-7:an. Linan sträcks. Föraren ökar motorvarvet. Då händer det värsta av allt. Både D-7:an och HD-5:an går igenom och sjunker ner till banden. Man ser förtvivlan i var mans ögon. Ett oerhört arbete väntar oss. Med uppjudande av alla krafter lyckas vi släpa fram så mycket timmer, att bärgningen av DH-5:an, som står bäst till, kan börja. Varje man går omkring som i sömnen och det är helt naturligt, att det tar emot. Myrens kalla vatten gör inte saken bättre och alla medel måste tillgripas för att varje man skulle arbeta och inte kasta sig ner i snön och somna, ett tilltag, som lätt kunnat få ödesdigra konsekvenser. Efter åtta timmars djävulskt slit under hugg och slag var traktorerna åter på nå-

gift där var dels att svara för den inre ordningen, dels att sköta rena bevakningstjänsten.

Det var denna gång litet mera oroligt än förra och kulmen nåddes väl vid de stora demonstrationerna i slutet på juni, då det var högaktuellt med stilleståndets undertecknande. Genom skickliga manövrer av Syng-Man-Ree uteblev det. Både han och folket var absolut emot ett stillestånd, slagordet var under dessa dagar, hjälp ditt land och ledare, Amerika vill sälja det.

Jag hade också tillfälle att se hur rekryteringen till armén gick till. Det var poliser som mest nattetid gick omkring och checkade passen för koreanerna (varje korean är utrustad med pass). Hade vederbörande då lämplig ålder, så tog de bara passet och så fick han order att inställa sig för mönstring på en viss plats och därefter bar det iväg till träningsläger i tre mån. Programmet där var i stort; revejkl 0500, utspisning, därefter full fart till kl 1200, lunchrast till kl 1230 och så tjänst till omkr kl 2200. Permission under dessa tre månader existerade givetvis inte.

Den 21. juli lämnade jag Korea för väl sista gången och vi nåddes under uppehållet i Hong-Kong av meddelandet att vapenstilleståndet var undertecknat. *T. Håkansson.*

got så när fast mark. Förarna som nu — förklarligt nog — mist varje uns av gnista, somnade gång på gång och endast en intensiv övervakning kunde rädda dem från olyckor. Vi stretade emellertid framåt med uppjudande av all viljestyrka, och att befälsföringen inte var sådan, att den varken kan rekommenderas eller i vanliga fall tolereras, förstod var och en och tog den för vad den var, nämligen en bister nödvändighet för att rädda liv och lem och dyrbar materiel.

När klockan visade 0100 onsdagen den 7/3 nådde vi fram till basvägen och äntligen kunde vi skönja slutet på eländet, och det var en till ytterlighet uttröttad trupp, som klockan 0300 efter 43 timmars djävulskt slit i intill 20 graders kyla med vatten tidvis till midjehöjd och utan sömn och mat fullkomligt ramlade in på den i förväg iordningställda uppställningsplatsen. Att prestationen — det var onekligen en sådan — fick namnet "Djävulsmarshen", är inte ägnat att förväna.

Gå med i
KAMRATFÖRENINGEN

Sport och idrott

Vi lever i regementsmästerskapens tidevarv. För närvarande pågår mästerskapen i allmän idrott med finaler på regementets dag, varför vi inte kunna redovisa något därom i detta nummer. Men här nedan följer referat från regementsmästerskapen i simning och fotboll.

T 4 har haft promotion av simmagistrar vid Luhrsjöbadet.

Fredagen 21/8 anordnades promotion av simmagistrar vid Luhrsjöbadet. Som promotor fungerade major B. Luning. Följande promoverades:

Fäbyggnad för bronsplaketten:

Befälselev 1151-7-59 Gregow, 10. komp, 25 betyg.

Silvermärken:

Befälselev 960-1-52 Teljebäck, 2. komp, 24 betyg;
2332-12-51 Poppen, 10. komp, 23 betyg.

Bronsmärken:

292-6-52 Svensson, 2. komp, 25 betyg. Primus; 1370-6-52 Nilsson, 2. komp, 25 betyg. Ultimus; Korpral Rönnqvist, 11. komp, 25 betyg; Befälselev 1297-7-53 Olofsson, 10. komp, 23 betyg; 2195-11-52 Lundahl, 2. komp, 21 betyg; 2550-11-52 Björk, 2. komp, 21 betyg; 1619-12-52 Germundsson, 2. komp, 20 betyg; 187-6-51 Månsson, 2. komp, 19

betyg; 856-7-52 Larsson, 2. komp, 19 betyg; 2273-7-52 Hjelsten, 2. komp, 19 betyg; 487-7-52 Håkansson, 2. komp, 18 betyg; Purir Persson, 2. komp, 18 betyg; Befälselev 809-6-52 Möllerstedt, 2. komp, 18 betyg; 425-7-53 Ohlsson, 2. komp, 18 betyg.

Regementsmästerskap i simning

Från och med i år har regementsmästerskapen utökats att omfatta även simning, den idrottsgren, som av ren självbevarelsedrift borde tillhöra var mans och kvinnas fritidssysselsättning någon eller några gånger varje vecka under årets 52. T 4 första regementsmästerskap hölls den 28 juli under några vackra eftermiddagstimmar efter ordinarie övningars slut. Plats: Vinslövsbadet blå-gröna "lätt" klorerade böljor. Intresset var stort från såväl deltagarnas som åskådarnas sida, från de senares sida så stort t o m att de i sista stund blev de förstnämnda, dvs deltagare. Det gällde framför allt 10. komp ("läkarna") som droppade in med anmälningar så sent att övriga tävlande redan stod på startbryggan. Överste Kellin med stab hedrade tävlingarna med sin närvaro och även en hel del komph syntes på parkett. Somliga tog mycket aktivt del i det hela, t ex löjtnanten Florén, som med sitt akustiska överdåd bestämt ville göra gällande, att han hjälpt sin man till seger. Vare därmed hur som helst. I lagkappsimningen hjälpte inga florénska röstresurser, utan 1. komp segrade med 3. komp på andra plats och en stund efter kom 10:e. Tävlingsmaskineriet sköttes av kapten Medin och sergeant Gussing med den äran och tävlingarna gav förutom det rent sportliga utbytet också minnen för livet i form av dräpliga intermezzon och situationer som t ex ett heat på 200 m bröst, där alla av skilda anledningar blev "diskade".

Resultat:

100 meter fritt: 1. Gregow, 10. komp, 1.20,3; 2. Green, 1. komp, 1.24,0; 3. Björk, 2. komp, 1.29,2.

100 meter ryggsim: 1. Cavell, 10. komp, 1.43,7; 2. Krp Lindén, 3. komp, 1.48,2; 3. Fagerström, 9. komp, 1.50,2.

200 meter bröstsim: 1. Gustavi, 10. komp, 3.37,2; 2. Dahlgren, 1. komp, 3.37,5; 3. Svensson, 6. komp, 3.42,2.

400 meter fritt: 1. Gregow, 10. komp, 6.43,8; 2. Green, 1. komp, 7.27,6; 3. Leo, 6. komp, 10.08,8.

Lagkappsimning 6x50 meter: 1. 1. komp 4.00,2; 2. 3. komp 4.00,4; 3. 10. komp 4.15,8. *A—me—n.*

Fotboll

Regementsmästerskapet i fotboll avgjordes fredagen den 21. augusti, då 9. och 2. kompaniet möttes i finalen. 9. kompaniet med ett flertal "stjärnspelare" från bl a Halmia, GAIS reservlag och Sävedalen var storfavoriter efter att ha visat ett mycket bra spel under turneringen. Träningen hade skötts på ett utmärkt sätt av populäre lagledaren fänrik Lindhé, bl a hade Karlskronakamraterna fått stryk med 5—3 i en träningsmatch. 2. kompaniets lag var betydligt mindre stjärnbe-tonat, men det har ju förut visat sig att allt kan

1. komp på ...

Forts. fr. sid. 13

kasern. Någon pluton ägnade sig åt skjutning, en annan åt terrängtjänst, under det att en tredje och fjärde lärde sig sjukvårdstjänstens grunder. Ett väsentligt utbildningsmål gick emellertid som en röd tråd genom hela veckans program: grundläggandet av den fysiska fostran och dessutom färdighet i att slå fältmässig förläggning. Stridsgymnastik stod på programmet nästan varje dag. Likaså ägnades simundervisningen stor omsorg. Varje soldat skulle om möjligt simma 200 meter under denna veckan. — Soldaterna hade emeller-

hända i fotboll, varför intresset för matchen var mycket stort.

Tyvärr började det regna då domaren, sergeant Önnhagen, blåste till spel och Göingevallens mata blev allt halare under det envisa regnandet

Finalisterna i regmästarskapet i fotboll; 2. komp (närmast) och 9. komp.

matchen igenom. Då spelarna voro iförda gymnastikskor, var det många gånger svårt för dem att hålla balansen. Trots detta blev det en ganska bra match med en hel del finesser av bl a 9. komp innertrio.

9. komp lag infriade också sina supporters förväntningar och vann med 5—1.

I 9. kompaniets lag fanns ingen direkt svag punkt men väl flera starka. Försvaret verkade starkt men hade också en ganska lätt uppgift mot 2. kompaniets något ojämna kedja. Kedjan visade upp ett spel, som vittnade om att laget är moget för större uppgifter. Hur skulle det vara med en match mot P 2:s bästa komplag?

2. komp lag inrymde som sagt inga stjärnor av större format men gjorde ett gott motstånd. Bläst var utan tvekan centerhalven Bengtsson och de båda inrarna Olsson och Eliasson, möjligen med ett minus för Eliasson för långsambet med avlevering av bollen.

Efter matchen ställde de båda lagen upp för fotografering och prisutdelning. Överste Kellin delade ut silverplaketter till 9. kompaniet, årets regementsmästare, och bronsplaketter till 2. kompaniet.

Season.

tid också sin fritid. Bad, besök i staden, gemytlig samvaro med kamraterna i förläggningen var det som sysselsatte många.

Så gick dagarna. Vädret var strålände hela tiden. Man såg hur alla så småningom började trivas i den ovana miljön. Fältlivet bjöd icke på några svårigheter. Visst var befällets ideliga visitationer irriterande för många. Men eftersom det tjänade ett syfte hade ingen svårt att foga sig i detta.

Snart var vi framme vid sista kvällen i förläggningen. Extra förplägnad utdelades och fältmarketeriets varor hade stor åtgång. Jag tror då att flera dryftade tanken att få dröja kvar på platsen ännu några dagar. Och jag tyckte mig kunna se många vemodiga ansiktsuttryck vid kompaniuppställningen följande dag, då nya marschorder gavs. Denna gång var slutmålet T 4 i Hässleholm.

Varför valde 1. komp Ängelholm till förläggningsplats för uteveckan? Det finns flera skäl och jag skall belysa de väsentligaste. För ett inlandsregemente som T 4, omgivet av relativt skogrik terräng men i avsaknad av badmöjligheter, med Finjasjön och Almaån inberäknat, är det en ganska naturlig sak att söka en plats nära havet. Det skall dessutom vara en skog som möjliggör en flygskyddad förläggning. Det bör även finnas skjutbanor och i övrigt vara lämpligt för olika slag av övningar. Platsen får heller icke ligga alltför isolerad och därigenom komplicera fritidsproblemen.

Allt detta jämte åtskilliga andra fördelar finner man i Ängelholm på det av jägmästare Hedenfalks på Kalleberga skogsskola utpekade området för förläggningen. Och det inte minst värdefulla var kanske jägmästarens yttrande: T 4 är alltid välkommet till den här platsen, och Ni behöver endast meddela när Ni kommer.

Fanor
Bordflaggor
Vimplar
Tröjmärken
etc.

Tillverkning av allt i branschen

IVAR RYDBERG

FLAGGFABRIK - KARLSHAMN. Tel. 366

Militärparaden ...

Forts. fr. sid. 6

na, de långa krokiga sablarna, var dragna, gevären hängde på tvären vägrätt över ryggen med remmen om bröstet och alla red gräskimlar. Det är rasrena arabhästar och ingen vanlig "blandning" som användes av dessa män från Algeriet.

Så var paraden slut och det hela har tagit ca 2 timmar. Nu viddtager folkets egen parad, dvs var och en skulle draga till sitt och få en smula lekamlig spis ovanpå all ögonfägnad. Defilén 14. juli 1953 var slut och kanske det också passar att sätta slut på denna skildring.

Nordiska kamratmötet ...

Forts. fr. sid. 5

föra en känsla av ett mera intimt samband mellan våra nordiska kamratföreningar och att ökad anslutning till vår kamratförening sker, ej minst från ungdomen. Vår styrka, om allvar stundar, är beroende av att en god sammanhållning finnes!

En gång soldat — alltid soldat.

En gång skånsk trängare — alltid skånsk trängare.

Kort utbildningstid ...

Forts. fr. sid. 3

denna är något som man i stort sett kan improvisera inför ett krigsutbrott. Beklagligt är att de som mest ivrar för ökat antal tekniska hjälpmedel för att stärka försvarsmöjligheterna icke inser,

Utdrag ur rego

Nådevedermålan m m:

H M Konungen har i nåder utnämnt Major B. Länning till riddare av Kungl Svärdsorden. 1. klassen och musikfanjunkare S. Boo till Svärdsman. Skrädderiarbetare F. Brink har tilldelats medalj med inskrift "För nit och redlighet i rikets tjänst".

Utnämningar och förordnanden:

Vpl fanj H. Sandberg har fr o m 1/1 1953 förordnats såsom fanjunkare i trängtrp res.

Förrådsmännen Jönsson och Westin ha fr o m 1/1 1953 förordnats till förrådsförmån och kontorsbiträdet C. Andersson till kanslibiträde från samma tid.

Till löjtnanter i trängtrp res ha fr o m 1/2 1953 förordnats fanrikarna i res P. T. H. Persson, S. von Eggens och T. G. Persson.

Fanjunkaren i trängtrp res Aronsson har fr o m 1/3 1953 förordnats i arvodesbefattning såsom föreståndare för förrådsbokföringskontoret.

Till major har fr o m 1/4 1953 utnämnts kapten B. Länning samt till kapten från samma tid löjtnant L. Bergström.

att ju högre den tekniska standarden blir desto större blir kraven på underhållstjänsten och dess utövare — trängsoldaterna.

BP-skölden — symbolen för bränsle och service i toppklass — är en garanti för ekonomisk motordrift.

Effektiv drift kräver
BP-kvalitet.

SVENSKA BP
OLJEAKTIEBOLAG

Löjtnant *Leonartsson* har fått förlängt förordnande som arvodesbefattning såsom expuoff vid pdet t o m 31/12 1953.

Till överfurir vid reg har beordrats furir 209-6-47 *Henriksson* fr o m 1/6 1953. Musikfurir 85-10-46 *Strand* har fr o m 1/7 1953 befordrats till musiksergeant i reg.

Till kapten i trängtrp res har utnämats löjtnanten i trängtrp res *Wallin* fr o m 1/8 1953. Såsom löjtnant i trängtrp res har fr o m 1/8 1953 förordnats fänriken i trängtrp res *H. Sjögren*.

Placering och tjänstgöring:

Vid försvarsstaben: regementsintendenten kapten *S. Lindquist* fr o m 1/10 1953.

Vid T 4: kapten *Lindescrona*, löjtnant *Posse* och sergeant *Jansson* fr o m 1/4 1953, tygverkmästare *Ljung* fr o m 1/5 1953, arméingenjör *Norrfalk* fr o m 1/9 1953, såsom regementsintendent kapten *Thorstensson* fr o m 1/10 1953.

Vid T 4 K: löjtnant *Arvidsson* och fanjunkare *Terne* fr o m 1/10 1953.

Vid T 1: major *Källman* fr o m 11/5 1953.

Vid T 2: sergeant *Söderberg* fr o m 15/10 1953.

Vid T 3: fanjunkare *Ohlsson* fr o m 15/10 1953.

Vid I 14: sergeant *Önnhagen* fr o m 15/10 1953.

Vid A 2: arméingenjör *Carrveik* fr o m 1/9 1953 och tyghantverkare *Hjelm* fr o m 1/6 1953.

Vid A 6: armétekniker *J. A. Seger* och *K. A. B. Månsson* fr o m 1/6 1953.

Löjtnant *G. Block*, I 5, provtjänstgör vid reg 7/5-30/9.

Major *Scahn*, Int, tjänstgör vid reg 2/9-11/10.

Löjtnant *Halfwordsson* har fullgjort kurs för brigadvkm och uhgrpch vid US.

Löjtnant *Jakobsson* har avlagt godkänt inträdesprov till KHS och beordrats såsom ordinarie elev i läro-kursen 1954-1956.

Tjänstgöring för reservpersonal:

Kaptenerna *Granbom* och *Areskoug* 8/4-19/5, kapten *Wesén* 8/4-20/5, löjtnanterna *Willmar* och *Thomasson* 8/4-19/5, löjtnant *K-E. Jönsson* 11/5-16/6, löjtnant *Wallin* 16/4-20/5, löjtnant *Lundgren* 16/4-17/5, löjtnanterna *Grafström* och *Hörberg* 7/4-26/5, fänrikerna *Friman* och *Jeppsson* 7/4-26/5, fänrik *H. Sjögren* 7/4-19/5, fänrik *Tränk* 7/4-18/5, fänrik *Olsson* 8/4-27/5, fanjunkare *Björck*, mfanjunkare *Söderberg* och fanjunkare *Kindahl* 8/4-19/5, mfanjunkare *Lindblad* 12/4-19/5, sergeant *Roos* 8/4-19/5, sergeant *Rittinge* 7/4-18/5, fanjunkare *Franzén* 15/2-5/4, fanjunkarna *Hassén* och *Lundström* 15/-28/3. Löjtnant *Ahlnér* genomgår kaptenskurs vid US 26/7-30/8.

LODRATT

1. Tvåstjärnig.
2. Ar slösarens förmögenhet snart nog.
3. Inga rejilla saker.
4. Samhällets olycksbarn.
5. På negerens hjässa.
6. Och på hans talrik.
7. Hör både till växt- och djurvärlden.
8. Låter icke avspäsa sig med tomma ord.
9. I marginalen eller skogen.
10. Ofruktbar.
11. Träd i kroppen.
13. Olyckotal.
14. Odör.
16. Annat ord för fara.
19. Krake.
20. Code Napoléon.
21. För lappen.
24. Ett tryckark vikes till 16 sidor.
26. Svensk släkt och tysk stad.
28. Vila eller arbete.
30. Mellan höga toppar.
31. Herkulanum.
33. På strå.
37. Kan också ses som en sexa.
38. Duvornas skräck.
42. Mellan två stenar.
44. Vid vigsel.
46. Hud.

Lösningar skola vara red tillhanda senast 30/9 1953. Tre pris utdelas. 1. pris 15:-, 2. pris 10:-, 3. pris 5:-.

RESULTAT AV KORSORD i nr 1.

1. pris: Herr Börje Högstedt, Köpenhamnavägen 6 c, Malmö.
2. pris: Fru Astrid Thanner, Esp-lunda, Ringkvarleby.
3. pris: Kamrer Gösta Olsson, Lån-négatan 141, Malmö.

VÄGRATT

1. En doft av ghetto.
4. Något mycket lätt.
7. Poetisk utväg.
9. Bor i moderhjärta.
11. Äro inte alla med sin lott.
12. Von.
14. I ost.
15. Var föremål för konungslig jakt.
17. Tal.
18. En hundraårig morgonkör.
22. Jag i Bombi Bitt och jag.
23. Känd tysk socialdemokratisk politiker från 1. världskriget.
25. Har pilar och — — — mjölk.
27. Ett havets offer.

29. Omkastade bokstäver.
32. Ingenting att disputera om.
34. Tandvärk.
35. Nödvändigt inventarium på redaktion.
36. Barnmorskan: "Det är en son." Professorn: "Ja, vad vill han."
39. Överord.
40. Det arbetar vi för.
41. Divan.
43. Föremål för indrivning.
45. Passar kanske i en pilgrims hand.
47. Växter med små anspråk.
48. Har den rike, ger den vise.

Vad **OASEN** är för beduinen är

MARKETENTERIET

för soldaten

Gott bröd

Gott kaffe

Kvalitetsvaror

GA EJ ÖVER BRON
för att rakas och klippas!

Gå till **ODDS**

Frisérsalong vid Finjagatan.

SOLDATHEMMET

vid T 4 Hassleholm
Finjagatan 39 / Telefon 901
LJUSA, VARMA OCH TREVTLIGA LOKALER
Läs- och skrivrum. Garderob. KAFE
Försäljning av Frukt, Karamaller, Choklad och
Tobaksvaror. Telefonhytt

FRUKT, GRÖNSAKER,
BLOMMOR, KONSERVER m. m.

bäst hos

BERTIL EKSTRAND Frukt- & Grönsaksaffär

Finjagatan 18 — Telefon 1841

HÄSLEHOLM

ANLITA Tvätt-Tjänst

Telefon 884

SALONGEN för individuell hårvård

Levins Damfrisering

Norreportsvägen 15. Telefon 1528

Militärer! Besök

NISSE VARUBOD

Leksaker, porslin, lädervaror m. m.
Rep. av dockor
Gudtemplargatan 12, Hassleholm
Tel. 1146

SÄG DET MED BLOMMOR

från

Iris Blomsterhandel

Telefon 217

Ni får utan kostnad prisuppgift, mått-förelag, demonstration och prover på
PERSIENNER
med 5 års garanti

Kristinehems Diversehandel

Svante Larsson

Telefon 122 - 1241

